

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง การตีความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘

กรมสารบรรณ คณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้ส่งเรื่องดังกล่าวข้างบนให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นโดยหนังสือที่ ๑๐๘๓๒/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ ความว่า กรมประชาสัมพันธ์ได้แจ้งมาว่า ตามที่พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ มีความว่า “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

- (๑) กรมประชาสัมพันธ์
- (๒) กรมไปรษณีย์โทรเลข
- (๓) กระทรวงกลาโหม
- (๔) กระทรวงทบวงกรมอื่นใด และนิติบุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ฉะนั้น เมื่อพิจารณาตามตัวอักษร แล้วอาจจะตีความได้ว่า คงจะกระทำการใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ได้ทุกอย่างโดยไม่มีกฎหมายอื่นใดจะยับยั้งได้เลย หรือว่าจะกระทำได้แต่ต้องไม่ขัดกับกฎหมายอื่น เช่นนี้ หากกรมประชาสัมพันธ์จะกระทำการค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ ตลอดจนเครื่องอุปกรณ์บ้าง แม้จะไม่มีหน้าที่ในเรื่องนี้ แต่ตามสิทธิที่มีอยู่ตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ จะกระทำได้เพียงใดหรือไม่

มาตรา ๘ ความว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดค้าเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ หรือส่วนใด ๆ แห่งเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่กระทรวงทบวง กรม หรือนิติบุคคลที่กำหนดในกฎกระทรวง”

หมายความว่า ผู้ที่จะค้าได้จะต้องเป็นผู้ที่ได้ระบุไว้โดยกฎกระทรวงเท่านั้นหรือรวมถึง (๑) (๒) และ (๓) แห่งมาตรา ๔ ด้วย และผู้ที่ได้รับยกเว้นโดยกฎกระทรวงแล้ว จะมีมีฐานะเท่ากันหรือมากกว่า (๑) (๒) และ (๓) แห่งมาตรา ๔

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้พิจารณาแล้วขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ปัญหาที่พึงพิจารณาในเรื่องนี้มีอยู่ ๒ ประการคือ

๑. กรมประชาสัมพันธ์ จะกระทำการค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ ตลอดจนเครื่องอุปกรณ์ ได้หรือไม่

๒. ผู้ที่จะทำได้จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับไว้โดยกฎกระทรวงเท่านั้น หรือรวมถึง (๑) (๒) และ (๓) แห่งมาตรา ๔ ด้วย และผู้ที่ได้รับการยกเว้นโดยกฎกระทรวงแล้วจะมีฐานะเท่ากัน หรือมากกว่า (๑) (๒) และ (๓) แห่งมาตรา ๔

สำหรับปัญหาใน ๑ เมื่อพิจารณาเฉพาะความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมีความว่า “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่ (๑) กรมประชาสัมพันธ์” แล้วก็เห็นได้ว่า กรมประชาสัมพันธ์จะทำอะไรตามพระราชบัญญัตินี้ได้ ทุกอย่าง แต่เนื่องจากกรมประชาสัมพันธ์เป็นนิติบุคคล กล่าวคือ เป็นทบวงการเมืองจะทำกิจการ อะไรได้แค่ไหนก็ย่อมอยู่ใต้บังคับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์อันเกี่ยวกับนิติบุคคล กล่าวคือ มีสิทธิและหน้าที่ตาม “ขอบวัตถุประสงค์” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๙^๑ ในส่วนที่ เกี่ยวกับ “ขอบวัตถุประสงค์” ของกรมประชาสัมพันธ์ก็ต้องพิจารณาจากพระราชบัญญัติ ปรับปรุงกระทรวงทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๖ ตามมาตรา ๗^๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว กรม ประชาสัมพันธ์สังกัดในทบวงคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมืองซึ่งมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับราชการทาง การเมืองของคณะรัฐมนตรี หากมีอำนาจและหน้าที่ที่จะทำการค้าได้ไม่ และวัตถุประสงค์ของกรม ประชาสัมพันธ์ก็ย่อมจำกัดอยู่ในขอบวัตถุประสงค์ของทบวงคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมืองเท่านั้น พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ หาได้ให้อำนาจแก่กรม ประชาสัมพันธ์เพิ่มเติมหรือเป็นพิเศษอันจะทำให้กรมประชาสัมพันธ์ทำการค้าได้แต่ประการใดไม่ ฉะนั้นตามปัญหาที่ถามมาจึงเห็นว่ากรมประชาสัมพันธ์ไม่มีอำนาจกระทำการค้าเครื่องรับ วิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ ตลอดจนเครื่องอุปกรณ์

สำหรับปัญหาใน ๒ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ ควบคุมการค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และส่วนแห่งเครื่องรับ วิทยุดังกล่าว โดยให้ผู้ที่จะค้าเครื่องรับวิทยุกระจายเสียง ฯลฯ ทุกคนต้องรับอนุญาตเสียก่อน เว้น แต่กระทรวงทบวงกรมและนิติบุคคลต่าง ๆ ที่พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับเท่านั้นที่จะค้าได้โดยไม่ ต้องได้รับอนุญาต อย่างไรก็ตามก็ดี กระทรวงทบวงกรมและนิติบุคคลเหล่านั้น แม้จะไม่ต้องได้รับ อนุญาตตามพระราชบัญญัติ แต่จะค้าได้หรือไม่ก็ต้องแล้วแต่วัตถุประสงค์ดังกล่าวมาแล้วใน ปัญหาข้อ ๑

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ มาตรา ๖๙ นิติบุคคลย่อมมีสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ต้องตามบทบัญญัติทั้งปวงแห่งกฎหมาย ภายในขอบวัตถุประสงค์ของตนดังมีกำหนดไว้ในข้อบังคับ หรือตราสารจัดตั้ง

^๒ มาตรา ๗ ทบวงคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมืองมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับราชการทาง การเมืองของคณะรัฐมนตรี

หน้าที่ราชการในทบวงคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง แยกเป็น

ฯลฯ

ฯลฯ

(๔) กรมประชาสัมพันธ์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๐๑